

70. Klosterjungfrun.

- a. SI, B. F. A. 39 a—c.
b. HI, S.L.S. 367, 1188. (C)

MELODI.
Översikt.

a. NI, Sibbo, Östersundom.
Sj. Karl Rosenström.

Fonogr. Otto Andersson 1908.
Kop. G. Dahlström.

Varianter.

1. När som jag var ett o-skyl(l)-digt mans barn och skul-le lä-ra mig
till att kry-pa, från mig så har bli-vit bå-de fa-der och mo-der död,
som mig skul-le klä-da och fö-da. Men lin-den den bär löv, och
lö-ven fal-ler av, och jor-den bär al-la grö-na sko-gar.

2. Den lik-nar jag mig till den fat-ti-ga man, han sit-ter jämt
bre-ve vä-gen och han tig-ger. Den e-na å-kar av och den
and-ra å-kar an, men in-gen åt den fat-ti-ga gi-ver. Men
lin-den den bär löv, och lö-ven fal-ler av, och jor-den bär
al-la grö-na sko-gar.

3. Den lik-nar jag mig till den tur-tur-du - van snäll, hon sim-mar up-på
vatt-net och hon fly - ter. Den e - na blir där bor-ta och den
and-ra sim-mar kvar, - - - hon sin ma - ke bort - knyck-te.
Men lin - den den bär löv, och lö-ven fal-ler av, och
jor - den bär al - la [grö - na sko - - gar.]

b. *Åb, Hitis, Bötösö.*
Sj. Sofia Svanström, f. 1859.

Uppt. Greta Dahlström 1924.

De lik - na-de mig vid en få - vits-ker man, som byg - ger sitt
hus up-på i - sen. När i - sen smäl-ter bort fal-ler hu-set om-
kull, ef-ter fa-ran så bli-ver man vi-ser. Lin-den den bär frön och
lö-ven fal-ler av, och jor - den bär al - la grö-na sko - gar.

TEXT.
Översikt.

A. S.Öb, S.L.S. 1, 117.
B. BO, S.L.S. 30, 20.

C. HI, S.L.S. 367, 1187. (b)
D. NA, S.L.S. 352, 1277.

A.

Varianter.

Södra Österbotten. Sj. Johan Abrahamsson Ahlholm. Uppt. Joh. Dahlbo 1892—1893.

1. Och när som jag var ett oskyldigt barn,
så lärde jag min ungdom att beskåda.
Min fader han är bort, min moder hon
är död,
som mig skulle kläda och föda.
2. Så liknar jag mig vid en fåvitsker man,
som byggde sitt hus uppå isen:
när isen smälter bort, faller huset om-
kull,
av skadan så bliver man viser.
3. Så liknar jag mig vid turturduvan snäll,
som byggde sitt hus uppå kvistar:
- den ena flyger bort, den andra bliver kvar.
Gud nå den, som makan sin bortmister.
4. Och när som jag kom i spetsegården in,
där mötte mig en man, som hade nycklar.
Han läste upp dörren och bad mig stiga in:
»I detta fångahuset skall du sitta.»
5. Och när som jag kom i fångahuset in,
där mötte mig tre underliga rätter:
den ene var hunger, den andra var törst,
den tredje var så sömnlösa nätter.

B.

Borgå, Teisala. Sj. Edla Johansson. Uppt. J. A. Björkström 1891—92.

1. När som jag var ett så litet barn,
och jag mig mot lära att krypa.
Från mig är båd fader och moder bliven
död,
som mig skulle kläda och föda.
— när linden faller löven, och löven
falla av,
och jorden bär alla gröna skogar —
2. Liknar jag mig vid en fåvitsker man,
som byggde sitt hus uppå isen:
när isen börjar smälta, far huset omkull,
av skadan så bliver man viser.
3. Liknar jag mig vid de fåglarna små,
som bygger sitt bo uppå kvisten:
- när den ena flyger bort, blir den andra ensam kvar.
Gud nåde den, som vännen bortmister.
4. Liknar jag mig vid de turturduvor små,
som byggde sitt bo uppå kullen:
när den ena flyger bort, blir den andra ensam kvar.
Gud nåde den, som ej har någon kulla.
5. Gud give, i världen ingen ovän
funnes till,
och alla falska tungor vore döda,
och jag hade mig en så fulltrogen vän,
som mig skulle kläda och föda.
— när linden faller löven, och löven falla
av,
och jorden bär alla gröna skogar —

C.

Hitis, Bötösö. Sj. Sofia Svanström, f. 1859. Uppt. Greta Dahlström 1924.

1. De liknade mig vid en fåvitsker
man,
som bygger sitt hus uppå isen:
när isen smälter bort, faller huset om-
kull,
efter faran så bliver man viser.
— linden den bär frön, och löven faller
av,
och jorden bär alla gröna skogar —

2. De liknade mig vid turturduvan
snäll,
som bygger sitt bo uppå kvisten:
när den ena flyger bort, blir den andra
ensam kvar.
Gud nåde den, som maken sin bortmis-
ter.

3. Och när som jag kom i fångar-
farstun in,
där mötte mig en man med dessa nyck-
lar.
Där han läste upp dörren, han bad mig
stiga in:
»I detta fångahus så skall du sitta.»

4. När som jag kom i fångahuset in,
där mötte mig tre underliga rätter:
den ena var hungern, den andra var
törst,
den tredje var sömnlösa nätter.
— linden den bär frön, och löven faller
av,
och jorden bär alla gröna skogar —

D.

Nagu, Nötö. Ur en visbok, dat. 1846—1853. Uppt. Greta Dahlström 1923.

1. När som jag var ett oskyldigt
barn,
jag skulle lära mig krypa.
Från mig är fader och moder bleven död,
som mig skulle kläda och föda.
— för linden fäller löv,
och löven faller av,
och jorden bär alla gröna skogar —

2. Så förde de mig i statshuset in;
med de nycklar han läste upp dörren.
Han bad mig stiga in:
»I detta fångahuset skall du sitta.»

3. När som jag kom i fångahuset in,
det mötte mig tre underliga rätter:
den ena var hunger, den andra var törst,
den tredje var sömnlösa nätter.

4. Jag liknade mig vid en fåvitsker
man,
som bygger sitt hus uppå isen:
när isen smälter bort, faller huset omkull,
av skadan så bliver man viser.
— för linden fäller löv,
och löven fäller av,
och jorden bär alla gröna skogar —